U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **D. S.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2003, č. j. OAM-6482/VL-07-P08-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 2003, č. j. 60 Az 8/2003-33,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel brojí kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Plzni z 8. 10. 2003, kterým soud zastavil řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23. 1. 2003, č. j. OAM-6482/VL-07-P08-2001. Žalovaný tímto rozhodnutím stěžovateli neudělil azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění novel (dále „zákon o azylu“). Dále rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Krajský soud řízení zastavil z důvodu uvedeného v § 33 zákona o azylu. Na základě tohoto ustanovení soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Krajský soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud z předmětného soudního spisu zjistil, že stěžovatel podal dne 10. 3. 2003 žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra. Krajský soud obeslal stěžovatele dne 25. 6. 2003 na adresu v žalobě uvedenou. Zásilka nebyla doručena. Byla uložena na poště P. 1 po dobu úložní lhůty, tedy od 25. 6. 2003 do 10. 7. 2003. Stěžovatel si v této lhůtě zásilku nevyzvedl. Krajský soud se opakovanými dotazy u Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (z 23. 7. 2003 a 8. 9. 2003) a u cizinecké služby Policie České republiky (7. 8. 2003 a 12. 9. 2003) snažil marně dopátrat místa trvalého pobytu stěžovatele. Jak Ministerstvo vnitra, tak Policie České republiky opakovaně uvedli, že poslední hlášený pobyt stěžovatele je A. 18, P., a že jiná adresa jim není známa. Soud proto usnesením z 8. 10. 2003, č. j. 60 Az 8/2003, E. č. V024659, ustanovil stěžovateli jako opatrovníka pro probíhající řízení paní M. H., pracovnici Krajského soudu v Plzni, se kterou soud pokračoval v řízení. Výše označeným usnesením z 8.

10. 2003 pak soud řízení podle § 33 zákona o azylu zastavil. Usnesení o zastavení řízení doručil opatrovnici dne 6. 11. 2003.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žalobě. Dále uvádí, dle svých slov „z důvodu opatrnosti“, jako další žalobní důvod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku odůvodnění. Druhý uvedený důvod kasační stížnosti však stěžovatel ve svém podání nijak dále nerozvádí.

Nezákonnost usnesení krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud řízení zastavil podle ustanovení § 33 zákona o azylu, čímž porušil ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s., aniž by dostatečně hodnověrně zjistil skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se stěžovatel v místě svého trvalého pobytu skutečně nezdržoval. Stěžovatel uvádí, že v době podání žaloby byl skutečně hlášen na adrese A. 18, P., na kterou mu bylo krajským soudem později doručováno. Ubytování na této adrese byl však k 30. 4. 2003 nucen ukončit. Po nalezení náhradního ubytování na P. 9, P. požádal azylové středisko Červený újezd o povolení změny míst pobytu. Tato žádost však byla azylovým střediskem zamítnuta. Stěžovatel nalezl tedy jiné ubytování, tentokráte v ulici N. M. 1, P. Nicméně i ubytování na této adrese bylo azylovým střediskem zamítnuto. Stěžovatel dále tvrdí, že vždy řádně a včas oznamoval azylovému středisku místo svého pobytu. Změnu sice neoznámil soudu, povinnost oznamovat trvalý pobyt soudu mu však nevznikala. Domnívá se proto, že za těchto okolností nelze vyslovit závěr, že se po dobu minimálně 90 dnů zdržuje na neznámém místě a že tato situace brání rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel dále uvádí, že marným uplynutím lhůty určené k vyzvednutí obsílky nemohlo dojít k náhradnímu doručení napadeného usnesení ve smyslu § 42 odst. 4 s. ř. s., resp. § 46 odst. 2 o. s. ř., neboť se na místě, kam bylo doručováno, nezdržoval. Z tohoto důvodu nemohlo napadené usnesení nabýt právní moci. Lhůta pro podání kasační stížnosti je tak dle názoru stěžovatele zachována.

Z těchto důvodů navrhuje stěžovatel zrušení usnesení krajského soudu a zároveň žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný dopisem z 27. 1. 2004, č. j. OAM-6482/VL-07-2001, sdělil, že nepovažuje za nutné se ke kasační stížnosti vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelova tvrzení následovně:

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek její lhůty. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle týdnů byl v daném případě den doručení usnesení o zastavení řízení opatrovnici, tedy čtvrtek 6. 11. 2003. Poslední den lhůty připadá na čtvrtek, 20. 11. 2003. Uplynutím tohoto dne lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula. Kasační stížnost podaná u soudu osobně stěžovatelem až 17. 12. 2003 byla tedy podána opožděně.

Skutečnost, že stěžovatel usnesení o zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného fakticky převzal až 16. 12. 2003, je v tomto případě nerozhodná. Nejvyššímu

správnímu soudu přísluší pouze posoudit, zda nebylo objektivně možné zjistit místo pobytu stěžovatele a zda došlo k řádnému ustanovení opatrovníka v souladu s § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Jak vyplývá ze skutečností uvedených výše, krajský soud vyvinul opakovanými dotazy u odpovědných orgánů státní správy rozumnou snahu zjistit trvalý pobyt stěžovatele. V této situaci krajský soud proto důvodně, zejména za účelem doručení svého usnesení, ustanovil stěžovateli opatrovníka. Doručení usnesení opatrovníku je tedy nutno považovat za řádné. Ode dne, kdy k němu došlo, plyne lhůta k podání kasační stížnosti. O možnosti podat kasační stížnost ve lhůtě krajský soud v usnesení řádně poučil.

Stěžovatelova námitka, že vždy řádně a včas informoval o svém pobytu, a že proto bylo možné jeho pobyt zjistit, neodpovídá informacím v soudním spise obsaženým. § 77 odst. 2 zákona o azylu stanoví žadateli o azyl povinnost písemně oznámit úmysl změny místa hlášeného pobytu nejpozději 15 dnů před změnou samotnou. Stěžovatel však první pokus o změnu místa pobytu činí až 16. 5. 2003, tedy více jak měsíc poté, co tak učinit měl. Druhý pokus o změnu místa pobytu stěžovatel činí až 15. 10. 2003, tedy až 5 měsíců po prvním pokusu a 6 měsíců poté, co měl původně o změnu požádat.

Poukazy stěžovatele na výpověď z bytu a obtíže při hledání náhrady jsou sice politováníhodné, pro právní posouzení věci však irelevantní. Stěžovateli nepochybně ani v podobné situaci nic nebránilo kontaktovat soud písemně, telefonicky, prostřednictvím jiné osoby a sdělit mu svoji adresu pro doručování, případně požádat o ustanovení zástupce, kterému by mohlo být doručováno, pokud by stěžovatel stálou adresu neměl. V úvahu by přicházel i návrat do azylového střediska, kde měl stěžovatel stálou doručovací adresu.

V každém případě však bylo po stěžovateli možné spravedlivě požadovat, aby i jako cizinec se soudem v nezbytné míře komunikoval a zajistil si především možnost přebírání soudních písemností. Jestliže tak neučinil, je nutno to přičíst k jeho tíži. Možnost opustit azylové středisko a najít si ubytování mimo něj znamená pro žadatele o azyl i povinnost pečovat o vedení svého sporu.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než opožděnou kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout. O přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu